

Rijdende rechter: rechtspraak en spektakel verdragen elkaar niet

De Limburger 29-1-2022

Rijdende rechter mr. Visser is zoals wij ons een rechter voorstellen: rustig en omgeven met een aura van deftig gezag. In het verleden toonde hij zich inventief in het oplossen van slepende conflicten. Zoals in de zaak van Muti, een hondje. Zijn baas bracht hem voor een gebitsreiniging naar de dierendokter. Maar in plaats van zijn tanden te poetsen, castrerde de dokter het beestje. Per ongeluk. Baas in alle staten. Hij eiste schadevergoeding van de dierendokter. Die voelde daar niets voor en zo belandde de zaak bij mr. Visser. Hij schakelde een paranormale hondenfluisteraar in. Die praatte met Muti en hoorde hem duidelijk zeggen dat hij – Muti dus – er niet zo mee zat, dat het een administratief slordigheidsfoutje was geweest.

Verbijsterend toch, dat vocabulaire waarover keffertjes als Muti beschikken. Belangrijker: de baas was gerustgesteld en de zaak kon in der minne worden geschikt. Zand erover. Bravo mr. Visser.

Een tijdje terug verkaste mr. Visser van de publieke omroep naar een commerciële zender. Mijn indruk is dat hij er sindsdien

minder goed in slaagt om hoogoplopende ruzies te sussen. Dat heeft niet zo zeer met mr. Visser te maken, als wel meer met zijn assistent, ene Viktor Brand. De immer breed grijnzende Brand komt uit de showbizz en je merkt dat het hem om tumult te doen is. Zo bezochten mr. Visser en assistent Brand vorig jaar Maastricht om een uitzending te wijden aan een burenruzie over een roze hekje. Brand gaf de kemphanen alle ruimte om zich te buiten te gaan aan ferme uitspraken en legde dat met de camera vast. Maar wie een maal zijn buurtgenoot voor het oog van televisiekijkend Nederland heeft uitgemaakt voor vieze, arrogante pothoer of vuile, schele rotgek, zal later niet bereid zijn om water bij de wijn te doen. Juist door ruziemakers extreme standpunten te laten innemen, moedig je een onwrikbare houding bij hen aan. De uitspraak van mr. Visser leverde in de zaak van het roze hekje dan ook bitter weinig op. De ruzie escaleerde en uiteindelijk moesten de eigenaren van het roze hekje naar een geheim adres verkassen.

Moraal? Rechtspraak en spektakel verdragen elkaar niet. Om geschillen te beslechten, moet rechtspraak zo deftig zijn dat ruziënde partijen zich geremd voelen om pardoes

alles te roepen wat er in hen opkomt. Dat is ook de functie van veel rechtsregels: partijen tegen zichzelf en anderen in bescherming nemen, zodat conflicten niet ontsporen. Plechtiger gezegd: de bedoeling is eigenrichting te voorkomen. Dat vergt een

aanpak waarbij wie wat wanneer kan zeggen aan een saaie regie is onderworpen.

Daarmee de hand lichten om vertier op de buis te brengen, eindigt in een debacle, in rijdende ruzie. Dit is mijn uitspraak, maar daar hoeft u het natuurlijk niet mee te doen.